

under Et, og jeg ogsaa erkjender, at der er forbundet Fordele dermed, tager jeg det Hele under Et, og jeg sætter altsaa samtlige Lovforslagets Paragrafer med de dertil stillede Ændringsforslag og Ændringsforslagene i og udenfor Betænkningen under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Orenbøll): Efter den Stilling, som det høie Thing vil se, at Udvalget har intaget til Lovforslaget i alle væsentlige Punkter, har jeg troet, at Forhandlingerne ikke vilde blive saa vidtløftige eller vanskelige, at jeg turde anmode den ærede Formand om at dele dem. Udvalget har, som det vil ses af Betænkningen, i det Væsentlige sluttet sig til Lovforslagets Indhold, og naar man tillige i Begyndelsen af Betænkningen har udtalt, at Udvalget har sluttet sig ogsaa til Lovforslagets Form, saa er dermed nærmest sigtet til Lovforslagets § 15, der jo har Hensyn til den ikke ganste sædvanlige Maade, hvorpaa denne Lov bliver sammenstillet med den ældre Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2den Marts 1861. Udvalget tror imidlertid ikke, at der vil være nogen Vanskelighed tilstede ved at gaa ind paa Ordningen af Forholdet paa den i § 15 foreslaaede Maade; men i ethvert Fald vil det være rettest at opsætte en Diskussion derom, indtil man ser, hvilken Form Lovforslaget faaer ved nærværende Behandling. Udvalget har i Betænkningen søgt at gjøre Rede for alle de væsentligste Forslag, og jeg tør derfor haabe, at det ikke vil findes underligt, om jeg fritager mig selv for at give og fritager de ærede Medlemmer for at høre paa en Øjensagelse af, hvad der allerede er sagt i Betænkningen. Jeg skal derfor ikke i dette Dieblit komme nærmere ind paa de Forslag, hvorefter samtlige Udvalgets Medlemmer ere enige, men afvente Diskussionen derom. Lovforslagets § 1 er jo om trent det væsentligste Punkt i Loven, nemlig den Paragraf, som omhandler det Spørgsmaal, paa hvilken Maade man rettest skal afværge de hyppige Ulykkestilfælde ved Tagenes Nedstriden i Adbrendsstilfælde. Her har Udvalget delt sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet har i Betænkningen gjort Rede for sin Opsættelse af dette Forhold, og jeg vil derfor tillade mig at opsætte mine samlede Udtalelser derom og en Indbegaaelse paa Flertallets Vegne af de forskjellige Mindretals Forslag, der ere stillede, nemlig dels det af Mindretallet, der findes i Betænkningen under Nr. 1 b, og dels det Forslag, der er stillet af to ærede Medlemmer. Naar jeg har hørt disse ærede Medlemmers Motivering, tør jeg haabe at komme tilbage til dette Spørgsmaal. Altsaa i Forventning om, at jeg kan indskrænke mit indledende Foredrag ved en Henviisning til Betænkningen, skal jeg blot yttre et Par Ord om de Ændringsforslag, som ikke ere motiverede i

Betænkningen. Endel af dem ere enten Redaktionsændringer eller blot Tydeliggjørelser, og som saadanne vil jeg nævne Ændringsforslagene under Nr. 3, 7, 8, 10, 11, 12, og 16. I Lovforslagets § 10 findes en Bestemmelse om, at den Regel, der gives i § 17 i Loven om Brandpolitiet paa Landet, at der hjemles de Bygninger, hvis Taxationsværdi ikke er over 300 Rd., Frisagelse for at komme ind under Bygningslovens Forskrifter, skal forandres saaledes, at denne Taxationsværdi forhøjes til 1.000 Kr. Under Lovforslagets 1ste Behandling fremkom der fra den ærede 8de Landsbhingsmand for 2den Kreds (P. Pedersen) nogle Bemærkninger, som gik i den Retning, at han fandt, at den Sum 1.000 Kr. kunde taale en yderligere Forhøjelse, idet den ærede Landsbhingsmand udtalte, at den Omstændighed, at navnlig Bygepriserne have forandret sig siden 1861, og tillige andre Grunde maatte tale for at lempe disse Bestemmelser for de smaa Eiendomsbesiddere, for Husmænd, der bygge saadanne smaa Huse, ved at forsøge dette Beløb til 1.500. Udvalget har taget denne Sag under Overveielse. Man har ment, at man dog vilde vise tilstrækkelig Smødelommen i denne Retning ved at fordoble den i Loven af 1861 fastsatte Sum og altsaa stille Forslag om, at alle saadanne enlig liggende Huse med en Taxationsværdi af indtil 1.200 Kr. skulde være fritagne for Bygningsbestemmelserne; dertil sigter Ændringsforslaget Nr. 18. — Jeg kan derefter gaa over til den anden Hovedbestemmelse, om jeg tør kalde den saa, i Lovforslaget, nemlig dets § 11, som siger: Brugten af Stenolie lamper forbydes i Stalde, Loer og Lader samt paa Foderlofter. Her har Udvalget delt sig i et Flertal og et Mindretal, til hvilket sidste jeg hører. Det ærede Flertal foreslaar, at denne Paragraf skal udgaa, hvorefter Mindretallet holder paa Paragrafen med en Redaktionsændring, der gaar ud paa, at Bestemmelserne ikke alene skulle gjælde Stenolie, men ogsaa Fotogen, Gasolin og lignende let antændelige Stoffer. Det ærede Flertal motiverer sit Forslag om at lade Paragrafen udgaa derved, at Stenolie nu er et saa almindeligt eller brugt Belysningsmiddel, at et Forbud mod dens Benyttelse ikke vil kunne overholdes. Dette tør jeg naturligvis ikke modsig, men paa den anden Side forekommer det mig nok, at det dog er en Betragtning, som man ikke saaledes kan tillægge Vægt, at man derfor skulde undlade at give en Lovbestemmelse, som man ellers finder henfigtsmæssig, alene af den Grund, at man frygter for, at den ikke kan blive overholdt. Det maa blive Administrationsens Sag at overholde Loven, som Lovgivningsmagten giver den, og man maa stole paa, at der gives Midler til at overholde den. Heller ikke kan jeg indrømme, at den Omstændighed, at et saadant Forbud vil vække Misforstøelse hos Befolkningen, egentlig kan være afgjørende.